

Cerkvene zadeve.

Razstava cerkvene obleke

v kn. šk. duhovnem semenišču.

I.

V nedeljo so vihrale raz mariborsko bogoslovnico tri zastave, papeževa, habsburška in štajarska; pomenile so, da je v tem splotju priredila družba vednega češčenja presv. R. Telesa razstavo cerkvene obleke, namenjene ubogim cerkvam lavantske škofije. Razstavo so otvorili mil. knezoškof po slovesni službi božji, katero so opravili preč. g. prelat K. Hribovšek v stolnici. Ob določenem času se je nabralo mnogo ljudstva, čakajoč na prihod mil. kneza in na otvoritev razstave. Osmokrat so prihiteli radostno višji nadpastir, da bi slovesno otvorili razstavo in izročili svojemu namenu sad blagonosne družbe, za katero se prav živo zanimajo. Navzoči so bili razven načelnika družbe, preč. g. stolnega dekana L. Herg-a, še preč. g. prelat K. Hribovšek, preč. gg. kanonika dr. Pajek in dr. Iv. Mlakar, duh. svetovalec J. Majcen, nadžupnik Fr. Korošec, več družih duhovnikov in večina bogoslovcev; nadalje družba gospic in gospa ter mnogo občinstva.

Preč. g. stolni dekan kot načelnik pozdravijo mil. kneza in navzoče, posvetijo letošnji razstavo v proslavo biserne maše in 20letnice papeštva Njih svetosti Leona XIII., petdesetletnice vladanja cesarja Franca Jožefa I. in — s solzami v očeh — v spomin blagega ustanovitelja te družbe, bivšega knezoškofa Jakoba Maksimilijana, ki bi letos obhajali biserno mašo. Zatem naznanijo družbine uspehe v pretečenem letu, se zahvalijo vsem, posebno gospicam, gospem in šolskim sestram ter vsem dobrotnikom, ki so dejansko pripomogli do današnje razstave in prosijo mil. kneza, da otvorijo razstavo in podelijo navzočim sv. blagoslov. Po teh besedah načelnikovih povzamejo govor mil. knez ter zadržijo, da so prišli k otvoritvi s tem večjim veseljem posebno letos, ker se ima s to razstavo proslaviti dvojni jubilej svetovnega pomena, dvojni jubilej vseobčne imenitosti sobesno za katoliškega Avstrijca. Ta razstava je za to posebno imenitna in za družbo velpomembna, ker je posvečena velikanoma — Leonu XIII. in Francu Jožefu I. Dobra misel je bila to in načelnik družbe je ustregel, tako nadaljujejo mil. knez, s tem moji srčni želji, da bi namreč letos v moji škofiji vsa društva, zavodi itd. kolikor mogoče slavno obhajali redka jubileja. Vrednejšega na zemlji sploh ni, da bi se mu posvetila taka cerk-

lišale besede: »Verujem v Boga Očeta — Jezusa Kristusa, Sina njegovega edinega — verujem v sv. Duha, verujem v sv. katoliško cerkev. — Odpovem se hudobnemu duhu, in vsemu njegovemu delu in vsemu napuhu». Za otroci pa so tudi stariši te besede izgovarjali.

Nakrat pa se zasliši glas po cerkvi: »Tudi jaz se odpovem, odpovem se hudobnemu duhu, odpovem se žganju za vse čase!» Bil je to glas očeta Anice, ki je klečal v cerkvi s sklenjenima rokama. — »Dobro tako, Matevž, rekel mu je g. učitelj po sv. maši, le držite besedo! Lahko imate veselje z vašo Anico». — »Kako pa bi ne imel, rekel je Matevž, saj ona zame moli!» — G. katehet pa je dal vsakemu otroku spominek na prvo sv. obhajilo, in ko je vse opravil, vzela je Matevž Anico za roko in je rekel: »Zdaj bova šla pa na pokopališče, da moliva na grobu drage matere, ona je gotovo za naju Boga prosila».

* * *

Matevž pa je tudi ostal mož beseda. Prav za prav bi morali reči, Jezus Kristus, kateheta je Anica tako goreče prosila, je pomagal. Ljubi Jezus je slišal njene pobožne prošnje, daroval ji je očeta in nagnil njegovo srce k pravi pokori in poboljšanju. Da žganje popolno

vena razstava, kakor sta sv. oče Leo XIII. in presvetli naš cesar, oni naš duhovni, ta naš deželni oče; celo potrebno je dandanes v teh burnih, upornih časih, da pokažejo zvesti sinovi svojo ljubezen, svoje spoštovanje, svojo zvestobo in udanost najvišjim, od Boga danim oblastim. Posebno pa sta še vredna ravno ta dva zastopnika božje oblasti, da se njima pokloni sad družbe vednega češčenja presv. R. Telesa, vredna za to, ker kar gorita za ta presv. zakrament.

Sv. oče se prav vrlo zanimajo za češčenje presv. zakramenta; z radostnim srcem odobravajo in na različne načine podpirajo shode, zборе itd., ki se tičejo te družbe. Že prvo leto po svojem nastopu so razveselili glavno družbo vednega češčenja v Rimu s posebnim pismom. Začetnici družb vednega češčenja presvetega R. Telesa sta dve blagi gospe; jedna v Rimu, druga v Belgiji. Ko je poslednja prosila velikega Pija IX., naj se njena družba preloži v Rim, so ji sv. oče to dovolili. Sedanji papež Leon XIII. pa so združili obe družbi v jedno osrednjo družbo, ki ima svojo krasno cerkev in združuje pobožne sestre v vedno češčenje v Rimu, ob cesti, ki se imenuje »via Nomentana«. Leta 1881. se je tej glavni družbi kot udana hčerka pridružila tudi družba vednega češčenja naše škofije.

Novembra lanskega leta so Leon XIII. zopet v posebnem pismu pohvalili in bodrili častilce presv. R. Telesa, ki so se zbirali po raznih mestih v Italiji. Vsem so dali posebnega patrona, varuha, sv. Paškala Bajlonskega, tretjerednika sv. Frančiška Serafskega.

Drugi, ki zasluži, da se mu pokloni taka cerkvena razstava, so naš presvetli cesar. Mil. knezoškof opozorijo v pristranih besedah na skupno lastnost habsburških vladarjev, da so vsi iz te slavne rodovine iskreno častili presv. zakrament. Ker je čas potekal, omenili so le Rudolfa I., Maksimilijana I., Ferdinanda II.; cesarico Eleonoro, Marijo Terezijo, sedanjo kraljico špansko, Marijo Kristino; nadvojvodo Albrehta; naposled z navdušenimi besedami slavno vladajočega Franca Jožefa I. — Vzglede Habsburžanov so tako pristrani, ljubezni in resnično pobožni, da jih bomo navedli obširneje v posebnem odstavku.

«Pravo ste zadeli», tako sklenejo mil. knez, »da ste poklonili to razstavo Leonu XIII. in Francu Jožefu I. Razstava je res jubilejska; ona priča, da družba napreduje; udov je letos pristopilo malone 3000; milodarov se je nabrala lepa svota; posebno sta se odlikovali dekaniji celjska in konjiška; darovalo se je precej oblačil, svile, in toliko dela! Srčna hvala

zapusti, obiskal ga je Bog z vročinsko boleznijo, ko je pa Matevž zopet ozdravel, ni mogel žganja niti videti. Bil je potem delaven in skrben in pobožen oče.

Smešnice.

Gojenci nekakega vojaškega zavoda si zvečer vlečejo pri oknu sodček piva v drugo nastropje. Hudomušen nadzornik Veselovič zapazi to, prereže iz okna v prvem nadstropju vrv, potem pa hiti v drugo nadstropje poiskati si porednežev, ki so pa, zapazivši nezgodo, naglo zginili pod tople odeje svojih postelj in začeli glasno smrčati, ko prisopiha nadzornik v sobo in vpraša, kaj počenjajo. Navidezno speči se vzbudijo in jeden se kar glasno pritožuje, kdo da ga dramijo iz sladkih sanj, v katerih se mu je ravnokar zdelo, da so angeljci dušo v nebesa vlekli, a prišel je nebodigatreba, prerezal vrv, in duša je zletela v — globočino.

Imeniten gospodič po imenu Lilek se zaljubi, ter svoji zaljubljenki poda prstan rekoč: »Ljubo dete, moj angeljček! Tu imate prstan v znamenje moje goreče ljubezni do Vas, ki nima konca ne kraja». Gospica: »Tudi moja ljubezen do Vas, zlahni gospod, je podobna temu prstanu, ker še nima začetka».

bodi Jezusu v presv. zakramentu, hvala načelniku in odbornikom, hvala predsednici in prisednicama, hvala čč. šolskim sestram, hvala vsem blagim gospem in gospicam, hvala vsem duhovnikom, ki so podpirali družbo!»

Končno so podelili sv. blagoslov in potem začeli ogledovati posamezna oblačila. Razstava je trajala 3 dni in imela mnogo obiskovalcev.

Bodi češčen in hvaljen vsaki čas,
Najsvetejši, božji zakrament!

Gospodarske stvari.

Pomladanskim opravilom v sadunosniku

še prištevamo pomlajanje in precepljavanje dreves. Mnoge vrste našega sadnega drevja začno zgodaj roditi in rodé potem leto na leto neudrudno ter razveseljujejo sadjarja s svojo rodovitnostjo. Ali to veselje čez nekaj časa neha. Drevesa začno dajati manje sadja in tudi to je vsako leto drobneje. Poleg tega poganjajo takšna drevesa nižje na debelejših vejah ravne, krepko rastoče sibe. To so znamenja, da so se drevesa vsled svoje preobilne rodovitnosti izcrpala, t. j. vso svojo moč porabila in oslabela. Takšna drevesa se morajo pomladiti, da se zopet okrepčajo in da se prejšnja rodovitost povrne. Pomlajajo pa se tudi takšna drevesa, katera so poškodovali viharji, toča, sneg ali kakšna bolezen, kakor n. pr. glutasti rak, vsehlost skorje in dr. in katera so v hudih zimah na tanjših vejah in vejicah pozebela. Slednjič takšna, katera eno-stransko in nepravilno rastejo. Pomladijo pa se drevesa tako-le:

Vse debeleje veje odžagaj za četrti ali tretji del njihove dolgoti in sicer neposredno pred kakšno stransko vejico, katera naj odrezani del nadomestuje. Nastalo rano ob robu gladko obreži z ostrim nožem, potem pa jo zamaži z blatom, za takšno mazanje pripravljeno. Pri pomlajanju začni delo zgoraj pri vrhu in ga nadaljuj navzdol. Pazi pa, da ne odrežeš na eni strani preveč, na drugi premalo, koš mora dobiti pri pomlajanju pravilno, naravno rasti drevesa primerno obliko. Da se pretakanje mezgovine vsled porezanih vej preveč ne ustavlja v drevesu, pusti 1—3 veje neporezane kot veje vlačnice in jih pomladi še le prihodnje leto. Prej omenjene ravne sibe, ki se rade prikažejo na vejah izcrpanih dreves, poreži, ako jih ne potrebuješ za novi koš. Na koncu pomlajenih vej ti bodo tudi nastale takšne ravne in krepko rastoče veje. Le-te poreži, samo eno pusti, pa tudi to le takrat, če se ti zdi potrebna za podaljšanje pomlajene veje. Pomlajeno drevo začne kmalu spet roditi in rodi potem obilno, kakor je rodilo poprej. Ali zopet se lahko izcrpa, tako, da ga moraš v 10—15 letih vnovič pomladiti. Pomladujejo se jablane, grške, kutine, slive, česplje in višnje.

Kakor pomlajanje, ravno tako koristno je včasih, precepiti že v sadunosniku stoječe sadno drevo. Precepiti, t. j. gori v košu požlahtniti drevo pa kaže: 1. če si zapazil, da si vsadil namesto požlahtnjenega drevesa lesnačo ali lesniko, sploh nepožlahtnjeno lesno drevo; 2. če drevo prebujno raste, pa nič ne rodi; 3. če si spoznal, da dotična sadna vrsta v tvojem sadunosniku ne prospava; 4. če hočeš imeti na vsajenem drevesu kakšno določeno vrsto.

Pri precepljenju pazi na to, da (če ni precepljenec divjak) cepiš na rano vrsto zopet rano, na pozno zopet pozno vrsto. Da ti vsled ustavljanja mezgovine drevo ne usahne, pusti prvo leto 1—3 veje kot veje vlačnice in jih cepi še le prihodnje leto. Precepš lahko vsako vejo, katera še ni prekorčila debelosti človeškega nadlakta. Pri večjih in močnejših drevesih je pa najbolje, da se drevo najprej pomladi, potem še le precepš. Prav primeren način cepljenja je cepljenje za skorjo, pa tudi po drugih načinih cepljenja lahko precepavaš. V tanjše veje

deni po eden cepič, v debeleje pa smeš vtakniti tudi po dva in celo po tri. Vselej pa pazi pri precepavanju na to, da ne popačiš oblike koša, da ne odrežeš namreč nekaj vej premalo, drugih ne preveč. Na cepiče, s katerimi si cepil, radi sedajo tiči in cepič premaknejo ali ga s svojo težo celo odlomijo. Takšnega poškodovanja precepljenca varuješ, ako napneš čez vsak cepič lok dovolj močne vrbove trte in ga trdno privežeš na vejo. Tiči bodo potem sedali na lok in ne bodo mogli poškodovati precepljenca. Precepljena drevesa začno v drugem ali tretjem letu po precepljenju roditi in navadno prav rada rodé. Ne zamudi torej precepavati drevja, ako spoznaš, da je to potrebno. —pr—

Plazovi, kako jih zabraniti?

Mnogotera nesreča preganja uboze kmeta, med tem ni zadnja uima, nevihta, katera mu raznotero škoduje. Toča pobija pridelke polja, da so le-ti prej izmlačeni, nego so dorasli. Preobilna voda raztrga pota, ruši jezove in blati travnike. Ali še večja je njena moč! Pogosto se zarije v zemljo, jo prenapolni s svojo težo in močjo, da jo vzdigne in nese, blateč vse gredé, v bližnji potok. Ko se vreme zjasni, pa se na navadno močnej rodovitnej zemlji že od daleč vidi velika rana, ker utrgal se je plaz! Ta se navadno dolgo ne zaceli, ker v strmini je težko obdržati rodno prst, kjer bi vsaj trava kalila, na spodnji plasti, koder se je zemlja utrgala, pa je navadno nerodovitna ilovica. Takih plazov imamo žalibog dosti na naših posestvih.

Najraje se utrga plaz ob robu njiv ali travnikov, kjer je rob strm, zgoraj pa ravnina. Na ravnici se voda ne more dosti odtekati, zato sili v zemljo. Ta jo pije in sesa, dokler ne postane težka tako, da je gornja plast, drna in grmovja, ne more več skupaj držati. Odrta se torej in med šumljanjem novih virov leze v dolino. S tem je seveda na zemlji in pridelkih storjene več ali manj občutne skode.

Seveda bi vsak kmet to rad zabranil, samo da mu je mogoče. Skoraj večina takih nezdod se ne dá ubraniti, nekaj ker se ne vé kedaj in kako bode prišla nevihta, nekaj pa tudi lega kraja pogosto onemogoči vsako brambo. Vendar se tudi v tem obziru dá véčas kaj storiti, kar naj nekoliko pregledamo.

Kakor rečeno, najraje se utrga plaz od roba njive, za kar je uzrok preveč raven rob njive, kjer se z oranjem kupiči debela in težka zemlja. Da se to zabrani, treba je vsaj vsako tretje leto orati tako, da se brazda na sredi ravnine začne in spodnji del roba nazaj orje, ob kraju pa okoplje. To se naj godi tedaj, kadar se ni gnojilo, ker gnoj je pri tem delu precej na poti. S tem se teža zemlje spravlja nazaj na močna tla in olajša butaro roba. Ob enem pa se ravnina roba zmanjša, da ob nevihtah ne zadržuje vode, katera je uzrok plazom.

Na travnikih je pa to malo drugače. V strmih in suhih krajih so namreč ob malih potokih napravljene senožeti, na katere je po malih jarkih iz potoka napeljana voda, da zamaka zemljo. Dostikrat je težava, po suhej in od živalij prevrtani zemlji spraviti vodo na zaželjeno mesto, da poji kmetu suho zemljo. Kadar nastopi nevihta, pa je kmalu vode povsod preveč. Iz potoka jo udere po jarkih čez silo, zraven pa se je pripodi po bregu navzdol, da majhen jarek ne zadostuje več za odpeljevanje. Ob takej priliki se voda rada ponaša s tem, da utrga kos zemlje in siloma si napravi pot k strugi potoka. Seboj nese več ali manj rodovitne zemlje, s katero blati po travniku naprej.

To seveda kmetu ni ljubo, da začne razmišljavati, kako bi se za drugipot pripravil, ko ga pridejo obiskovat enaki gosti. Prvo je, da se zabrani preveliko vode na jarek in struge potoka. To se napravi, ako se nad »spuščalko« položi močna bruna, da ima voda omejeno strugo. Kadar je vode odveč,

ta ne more v jarek, temuč mora nazaj v potok. Navadno se pri takej »spuščalki« ob nevihti vsa voda ovrže, ker je zaneslo raznih smetij in vejevja. To pa je le prav, ker s tem je jarek oproščen, preveliko vode za čas nevihte ali deževja nositi. (Konec prih.)

Sejmi. Dne 23. aprila v Kaniži pri Ptuj, v Brežicah (za svinje), v Ivniku, pri Svetem Juriju ob Pesnici, v Poličanah (za svinje) in v Hočah. Dne 25. aprila pri Sv. Juriju ob Ščavnici, v Središču, Kostivnici, Halbenrainu, Dobovi, Vuzenici, Št. Juriju ob juž. žel., v Št. Juriju ob Taboru, v Mozirju, Dolu, Klunjanah in Gotovljah. Dne 26. aprila v Kozjem in Orešju. Dne 27. aprila v Sevnici ob Savi in v Imenem (za svinje). Dne 28. aprila na Bregu pri Ptuj (za svinje) in pri Sv. Antonu v Slov. gor.

Dopisi.

Od Radgone. (Razno.) Dragi čitatelj! Večkrat se shiš pomilovati, zakaj da odtod nikakega dopisa ni, ker je mnogo zanimivega; zato primem za svoje priprosto pero, da nekaj novic širnemu svetu naznamim. Ravno sem dobil neko pismo od Schöneregerja, ki me je razveselilo, kakor lisica kuretino! Iz tega pisma se razvidi, da bi nas Schöneregerjanci in Wolfovci s svojimi pristaši v Radgoni in tudi zunaj Radgone po občinah radi kar brez zelja snedli; ko bi nam manjkalo le slovenskih kostij, potem bi že slo! A kjer je meso, tam so tudi kosti, in slovenske so precej močne, ker jih že čez tisoč let mučkajo, pa še jih niso zmučkali.

Tu se je dne 26. sušca vršila volitev za poličko občino. Ali dragi čitatelj, misliš, da v občini? Kaj še! Občinski predstojnik je razpisal volitev zunaj občine v neko gostilnico, ki nam je neprijazna, kjer nas vse nekako pisano gledajo in kjer se tudi taki zbirajo, ki k volitvi ne spadajo. In to vse za to, ker se je županov stol »nekomu« tako omilil, kakor malemu otroku sesalna steklenica ali »tutel«.

Tukaj je vse, kar »leze in gre«, na volišče prišlo, in kar ni moglo prilezti in priti, se je pripeljalo. Tako se razume samo ob sebi, da so tudi volili po nam sovražnem namenu, kakor so si želeli. Naše ljudstvo si ne išče rado po tujih občinah volilnih pravic, da bi ga tam zasmehovali.

Nekdo je enega naših volilcev vprašal, koliko da dohodninskega davka plačuje in tedaj mu je ta nekdo rekel: »Ker nisi volil z nami, bomo ti že poskrbeli, da boš več plačeval.« Na take načine naše ljudstvo begajo, kjer se nemčurjem ne uda.

Tukaj bi poprosili naše državne poslance, da bi vlado interpelirali, kako daleč sega županova pravica v § 31 obč. reda? Ako ta § župan sam razlaga, kakor je njemu ljubo, tedaj nekateri župan lahko volitve razpiše tudi zunaj dežele, ker nekateri volilci tudi zunaj dežele stanujejo.

Iz Kostrivnice. (Le naprej!) Malo je razglašeno naše bralno društvo po časnikih, pa bolj se je začelo gibanje na tihem. Zato Vam, g. urednik, z veseljem poročam, da so letos začeli pristopati v precejšnjem številu kmetje, fantje, dekleta, žene in možje. Veste, koliko nas je? Že brž nad 50, in to je za naše rezmere veliko. Zakaj pišem, da nas je veliko? Zato, ker to društvo ni tako mlado, ampak že okoli 10 let staro, pa še ni imelo nikoli večjega števila.

Vendar pa moram reči, da nas je vse premalo; zakaj naša župnija šteje nad 2000 duš, od teh bi nas pa le lahko več bilo, najmanj okoli 200. Kaj ne g. urednik, da s tem številom bi se smeli ponašati, da smo nekdo. Pa le naprej, ne več nazaj, da dočakamo o drugem zborovanju vsaj 100, če ne več! Saj se ne plača več, kakor samo le 50 kr. na leto in za to imaš pri rokah toliko koristnega berila na pregled.

Za samo eno krono imaš pravico brati

to leto: »Slov. Gospodar«, »Domoljub«, Mohorske knjige, »Dom in svet«, »Mir«, »Glasnik«, »Slovenski list«, »Kmetovalec«, vrhu tega pa še veliko drugih pobožnih, poučljivih in kratkočasnih knjig. Zato le naprej, da se bo o nas reklo po širokem svetu, da napredujemo!

Izpod Velike Kape. (Naše rezmere.) Veliko »puščavnikov« se Vam je že, g. urednik, oglasilo, naj se torej pridruži k temu še moja »uboga reva«. Če druga ne, jezik imam pa še vedno dober, samo čuvati sem mu zapovedal, da ne prelomi zlasti osme božje zapovedi! — Torej verujte mu!

Ko tako opazujem in izprašujem naših »Pohorcev« rezmere, mikalo me je posebno volitev župana za občino Janževirh-Arlica. Malokje in tudi tukaj se nikoli se ni dogodilo, da se je volitev »vlačila« dva dni, — seveda s presledkom, pa vršila štirinajstkrat! Izvoljen je bil slednjič gosp. Jože Grubeljnik. Želimo mu duha in potrpežljivosti, kateri lastnosti sta v pravej meri dičili starega g. župana! — Značilna za volitev je bila izjava nekega g. odbornika, da poznajoč delo županstva, ne prevzame one skrbi za 200 gl. letne plače, staremu zaslužnemu županu pa ni hotel privoliti par desetakov krvavo zaslužene doklade! V resnici čudna logika!

Kot skromen puščavnik pa tudi nisem nevoščljiv gg. odbornikom omenjene občine za slavospev, ki njim ga pojo nemško-liberalni časniki. To pa vsled za njih poniževalne hvalnice nemško liberalnemu poslancu g. Rokitskemu. O tem je sedaj vsaka beseda odveč, vendar kot pobožen puščavnik bi rad znal, kje sta se k tej zloglasnej izjavi dobila podpisa dveh nena vzročih odbornikov? Mirna vest nekje za to ni! —

Kot puščavnik véčasih krevsam po svojih skromnih opravkih in tako dopem tudi v Vuhred. Moj Bog, tukaj pa je težava in nevarnost! Star sem že precej, slišal in skusil marsikaj, ali tako »lepo« oskrbljene ceste še nisem videl! Nisem se čudil, da je na sejma dan (10. sušca v Vuhredu) palo par težkih volov pod cesto, — sreča v nesreči! — da ni kot žrtva kateri poginil! — Za ograje od blizu Ribnice do Vuhreda pač ne dam še onega starega groša, ki so mi ga rajna babica »šenkali«. Zraven sem pa slišal, da je vendar pod kaznijo prepovedano vlačiti kmetom »plohe« po cesti. Kot »pobožen« puščavnik lahko trdim, da radi te ceste ni kazni vreden kmet, če tudi vleče kakšno drvo, nego oni, ki jo, plačan, tako zanemarja! Gospoda moja, posodite nam račun okrajnega zastopa vsaj za četrt ure! Enako natančen račun od oskrbovanja te ceste! Zanemarjanje ceste nas »premiče«, račun pa mika! Saj menda ni greh, ako davkoplačilec vidi, kam teče njegov težko pridelani denar!

Puščavnik-radovednež.

Iz Slov. goric. (Občinske reči.) Veliko radost javljam, da so v naših občinah zopet dobro volili. Da Drvanji imamo novega predstojnika g. Franceta Zadravca, ki je navdušen Slovenec ter naročnik »Slov. Gosp.« Upamo, da so ondot z njim popolnoma zadovoljni! — Dne 27. sušca so pa pošteni odborniki v občini Žitnicah izvolili si zopet starega predstojnika g. Jožefa Črnčeca, a svetovalca so mu pridjali dva postenjaka, gg. Franca Kurnika, veleposestnika, in Frana Peserla. V čast temu predstojniku zapišem, da so ga tokrat volili že devetokrat predstojnikom, katero čast pač redki mož dočaka. Upamo, da bo ta čin tudi vlada vzela v ozir in podelila uzornemu obč. predstojniku neko — zadostilo, ker tak mož si gotovo zasluži. Bog torej, nebeski vladar še ga naj živi mnoga leta! — Kako so kaj volitve iz pale v Srednjem Gasteraju in v Krembergu, pa dobijo poročilo bralci prav v kratkem! —k—

Iz Radahove v Slov. gor. (Jeza, žalost, veselje.) Dne 12. aprila je bila pri nas občinska volitev. Suroveži so močno silili v občinski odbor, pa vendar se jim ni posrečilo. Dva nista s svojo surovostjo ničesar dosegla, zato sta šla v taki jezi z volišča,